

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Πιέρ Μαράλ, ο πιο αξιοθαύμαστος χορευτής που γνώρισα στη ζωή μου, ήρθε το ούσαν του, έκοψισε στο ήλιο-ψημένο πρόσωπό του τον ιδρώτα του πυρετού, που τον έβγαζε και με βραχνή φωνή, που είχε κάτι το τραχύ και το άγριο, μου είπε:

Αυτό το περιστατικό που θα σου διηγηθώ συνέβη πέντε ή έξη χρόνια βοσκείας από τον πόλεμο. Έβλεπε την έσχατη ανέχεια μ' ένα παράξενο και πρωτόγνωστο χαράδι τον Άμαζον, και κάτω στην Νότιο Αμερική. Ένα βράδυ λοιπόν, ψηλά στα σύννεφα του Περού και της Βραζιλίας, μακριά από την όχθη του ποταμού, αντίκρισα δύο φορές τον θάνατο.

Είχα πάει εκεί κάτω για να κάνω την τέχνη μου έμπορεύσιμους δέματα φειδιών κι' είχα πάρει τόσο καιρό είκοσι αλών την επάνδυνή δουλειά, που μου φαινόταν, ότι έκανα το πιο όμορφο σπώρ. Μό, έδω παρ' τα λέμε, κάθε βράδυ έφευγα να κοιμηθώ πεθαιμένος από την κούραση. Οι τρεις Έρφηρόδεμοι βοηθού μου, γερά παλληκάρια τη μέρα, ήταν τη νύχτα πιο φοβητσάρηδες κι' από ένα μικρό κορίτσι. Ή νύχτα εκεί κάτω είναι γεμάτη μυστήρια και άπροσπευστους ανδρών. Κανείς δεν ξέρει από που μπορεί να του έρθει ή συμφορά. Κι' φέτος, το θάμα της είχε τόσο μαγευτικό, τόσο φαντασμαγορικό που κι εγώ έμεινα κι' σε κάνει να ξεχνάς τον θάνατο...

Μια τέτοια νύχτα ήταν κι' εκείνη. Είχα καταπατήσει σ' ένα ξεφωτο του προθέπου δάσους με τους Έρφηρόδεμους μου και με τρεις μικρές μαϊμούδες. Λεοντόπαιδα που έχουν μια ξαυθά χαίτη και μαύζουν πολύ με κομμάτια κλάδων.

Στο προθέπου δάσος σιγα-σιγά, είχε αρχίσει ν' αλώνεται μια θαυμάσια σιωπή. Θύλαγε κανείς πως είχε γίνει κάποια ανάσπαση ανάμεσα στον ούσαν, στη γη και στο ποτάμι. Μαντεύουμε τις μεγάλες εμμοσι-ζάσεις, καθώς και τις μικρές μαϊμούδες που σφύλιζαν να σκαρφαλώσουν στις πανύψηλες κορυφές των κλάδων, μα δεν τις βλέπαμε κι' ούτε τις άκουγαμε. Από το ποτάμι πάνω δεν έφτανε καμιά φασαρία. Οι κροκόδειλοι είχαν διηστική νασομένη μέσα στο βούνο. Άζωια και οι σύντοφοι μου οι Έρφηρόδεμοι μολο-σαν σιγανά, μέσα στην καθορή και έσπλη τροπική νύχτα. Όπως λοιπόν έκανα πάντα, πριν κοιμηθώ, έβριξα στον άερα μια τουρελιά για να κάνω έλο το δάσος να διηστική στη σιωπή του ύπνου. Κι' αλήθεια βότσο' από μια τέτοια τουρελιά, όλα τα πουλιά και τα έδα μοξενόντουσαν τρομοκρατημένα μέσα στο σκοτάδι και δεν άκουγόντουσαν πιά. Μα εκείνη τη νύχτα, βότσο' από την τουρελιά του ύπνου, όπως την έλεγα, αντίλασε ένα παράξενο ούλοισμα και έπειτα, ά-μέσως βότσο' από αυτό ένα άτακτο γαύγισμα σάβλου που α' έκανε ν' ανιτριγιάσει. Ένας μυχός τότε, που τον είχα πάρει μαζί μου από τη Λίμα, έκοβε κοντά μου άδερφια και μου φηθούσε:

— Μή φοβάσαι, άφεντη... Δεν είναι τίποτα...

Μά οι Έρφηρόδεμοι, τρέμοντας σιγασίμα, γονάτισαν καταγής και προσκύνισαν τον άερα έχθρά, ά-κοιμώνας το χαλκοπόσινο μέτωπό τους στο χόμα της ζούγκλας. Έγώ τότε έβλεπα το άλεκτορό μου φανάρι, μα οι Έρφηρόδεμοι έφρεσαν γρήγορα κοντά μου και με παρακάλεσαν να το σβήσω. Έπειτα άωρισαν στη σιγή και άπλώστηκαν μ' ένα χοντρό ραβδί. Ψηλά, στο στενόμακρο ένα ά-σπρο φεγγάρι έκανε μ' όρες σαν την πίσσα τις πονές σκιάς του δάσους. Κι' εκείνη ή τραγική μαγγανεία, εκείνος ο κίνδυνος που ήταν διάχυτος, μέσα στη ζούγκλα, μου έφαιγε την καρδιά.

Έβρινε λοιπόν μια μικρή σιγή και βότσοα πάνω το πένθιμο ούλοισμα του σάβλου άπλώθηκε μέσα στην τροπική νύχτα.

Έστερε να κάνει κάτι. Οι Έρφηρό-

δεμοί μου ήταν έτοιμοι να το σκάσουν από το φόβο τους. Άρπαξα λοιπόν το περιστόφοό μου, ένα μεγάλο στρατιωτικό περιστόφοο και χύμωσα μπροστά. Συνέβαινε δίχως άλλο κάτι το σοβαρό, γιατί και τα πιο άγρια θηρία δεν τρώμαζαν τόσο τους Έρφηρόδεμους. Είχαν παραλάβει από την άγονία και φηθούσαν άσυνάρτητες φράσεις, με τα ψευδοπανινδικά τους, δείχνοντάς μου συγχρόνως με το ραβδί τους άντικρύ μας ένα στενόμακρο φάντασμα, έμιο, μ' ένα μεγάλο φωτεινό φεῖδι. Έξαιλος από τον πανικό μου παραβόλησα τότε γρήγορα σαν τρελλός. Μά ούτε κι' εγώ που ήμουν καλός σκοπευτής, ούτε κανείς άλλος μπορούσε να πετύχει μέσα στο σκοτάδι εκείνο το παράξενο φάντασμα που φωσφορίζει με κίτρινες λάμψεις.

Οι Έρφηρόδεμοι λοιπόν, όταν κατάλαβαν πως ούτε ή σφαίρες μου δεν μπορούσαν να διώξουν την κίνδυνο, όταν ένοιωσαν πως δεν υπήρχε πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας, γονάτισαν πάλι καταγής και έσκυψαν το κεφάλι, όπως ήταν ή συνήθεια τους περμιένοντας να πέση πάνω τους ή άνατοφευτική συμφορά. Ο μυχός μου έμω, πιο θαρραλώς, άωρισε μπροστά κι' ένα ραβδί και πέλαζε το φάθνο καπύλλιο του στο φωτεινό φεῖδι, όπως κάνουν οι άνηγοί, για να χυμύει έίτινο άπάνω σ' αυτό κι' έτσι να μου δώσει μένα καρδιά να ξεαναποβόλθω.

Τί ήταν εκείνο το φωτεινό φάντασμα; "Α, άπλε μου! Ήταν ένα ετασποσάτες, ένα φεῖδι - σάβλος, δηλαδή ο φόβος και ο τρόμος των Έρφηρόδεμων του Άμαζόντιου. Οι Έρφηρόδεμοι το θεωρούν πως μια έσπασση στο άμαζόντι, δηλαδή στο έπανάδνο κι' από τους Λεϊκούς. Δεν μπορούσαμε λοιπόν να κάνουμε τίποτα. Ή σφαίρες μου πήγαιναν χαμένες. Το τροχίο φεῖδι, α' ένα λισσομένο γαύγισμα έτοιμαζόταν να χυμύει άπάνω μας. Τρελλός τότε από τη φόβη μου διά γονάτιζα κι' ενώ καταγής, παρατώντας την τέχνη μου στα χέρια της μέρας, όταν άζωρινα μια μυστηριώδη, σιγή έβρινε πίσω από τα δέντρα και παραπατώντας σαν μεθυσμένη, άρχισε να γυνάει μ' ένα χοντρό ραβδί το φωτεινό φεῖδι που προσπαθούσε να τιλίση γρήγο στον κρυφούργο έχθρό του την ούσα του. Την ίδια στιγμή ένα σύνθετο πέρασε μπροστά από το φεγγάρι και τότε μέσα στα σκοτεινά δεν δια-κρίναμε τίποτα άλλο παρ' δύο σπάζ που είχαν μελαχτή σε μια θανά-του πάλι.

Το πάλι αυτό κράτησε άρετική άωρα. Και δεν άκουγα κανείς τί-ποτε άλλο, παρ' τα στενάματα των Έρφηρόδεμων που άσκηνοποι-σαν πάντα το μέτωπό τους πάνω στο χόμα.

Σε λίγο άπλώθηκε γύρω μια νε-κρική σιγή. Ο άγνωστος που είχε βνη σαν βοσκείας από το σκο-τάδι είχε πληγώσει με το χοντρό ραβδί του το πελώριο φεῖδι, το ό-ποιο είχε χυμύει μέσα στο δάσος. Στάθηκε λοιπόν τώρα παρμένο, άπρε δυό, τρεις βαθιές ανάσες και βότσοα μ' ένα δάσκατο έφος μας είπε: εκλησάσεις.

Μήπως μες φοβόταν; "Αν μέσα στο προθέπου δάσος κάθε άδερφιος είχε ένας έχθρός, ο κίνδυνος που είχαμε παράσι, μάς είχε σπασ-δελόσει. Τί αυτό έκανε να πορ-χωσώτο, για να το σπάζω το χέρι κι' εκείνος με κράτησε άκίνητο με μια άπτόση χειρονομία. Ύστερα, με μια βραχνή και άπόκοψη φωνή, μου είπε:

— Καρόχο, σπινά τη γλυτώσα-με όλα μας. Ήταν ένα καταραμέ-νο φεῖδι, το πιο άγριο άπ' όλα. Και έφρετ; ... Ποτέ δεν μείνα είχα-ριστημένο από ένα θύμα. Πάγει έ-λουν τοδε έχθροός του!...

Κι' έπειτα έπρόθεσε:

— Μά τί έκρόδισα έγώ... Κο-λίτσια να πείθω μαζί του... Το αγγάρι τώρα φάτιζε καθα-ρά κι' έτσι μπόρσα να δα πάς έλο το ποτάμι του άγνώστου ήταν σπασμένο με μια μάση κοινού-λα, που είχε μονάχα δυό τρύπες για τα μάτια!...

Όποιος κι' αν ήταν, άπότσο αλ-τός ο άδερφιος που είχε σάσει τη ζωή και έδ-λα να του σπείρει έφάρ-δια το χέρι, για να του δέλω έτσι την εύγνωμοσύνη μου. Μά κείνος, άώρισε με έλθε να τον πληρώσω, τι-νόχησε προς τα πίσω αβυλιάζον-τας:

(Η συνέχεια εις την σελ.1244)

Ο Ζάν Μυρά και η Μαρλ Μπέλ, σε μια παθητική σκηνή του νέου φίλμ «Άγλα με!»

ΤΟ ΠΡΑΣΣΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1208)

—Σκόρδο με άλατι.
—Πω - πω - πω - πω, όρε ξάδερφε, τί είνε αυτό που έκανες, όρε ;
—Ιατί ; Μην είνε Ραμαζάνι ;
—Γρώνε σκόρδο στην άμμη ποτέ ;... Ούτε να τ' άκούσινε θέλουν
αί Ευρωπαίοι ! 'Ο πρεσβευτής της 'Ιταλίας, που του μερσι., παρ' ολίγου
να κανη έμετό !...
—Τί, δεν ιά τρώνε αυτοί τά σκόρδα, ξάδερφε ;
—'Οχι
—'Οχι !... Δεν πάνε να χαθούν !... Τότε τί θέλουν και ζούν, άφο
δεν τρώνε σκόρδα ;...
—Μα έινε μπορούνε να τά φάνε !...
—Μα αυτοί τρώνε χελώνες !...
—Χ.λώνες, άμα θές, φάγε και σύ. 'Ετσι θά γίνης και της μόδας,
και θά πούνε επρόδευε ο Μπόζας ο Τσελπένης !... 'Αλλά σκόρδα, έδώ
μέσα, όχι !...
—'Όποτε κατακόσινε να τρώη χελώνες, όταν θέλουνε οί 'Ιταλοί, και
σούπες με θολόσταχη, κι' αυτές με το κουτάλι. Κι' ο Θεός γιατί τους
έβασε τα δάχτυλα, βρε ξάδερφε ;... Για άμωρφία ; 'Η μήπως είμαστε
«παρμένιοι» (παρμυτικοί) να τρώμε με κουτάλια, και όχι με τα δάχτυ-
λα, γιά να τά γλύφουμε κατόπιν ;... Θεέ μου, 'Αλλά και Γιερωμπί !
Πώς θά καταλάβης φαγητό, άν δεν γλύφης στο τέλος και τα δάχτυ-
λά σου !...
—'Επεσε να πεθάνη ο Μπόζας ο Τσελπένης από τον καύμο του.
—'Ανάθεμα την ώρα που με φέγαρε έδώ !... κρυφαναυ-ένας.

Βασιλική γιατροί τον είδαν, γιατρικά του φέρανε, ο κόσμος άνυσύ-
χθηκε και ή έφημερίδες γράψαν, κι' όλος ο κόσμος με ενδιαφέρον διά-
βαζε :

«'Η Α. Ε., ο Αδολφός κ. Μπόζας ο Τσελπένης, άσθενει σο-
βαρώς από ήμερών. 'Ο Θεός να έξαντίση επ' αυτόν την χάριν
του, και να θεραπεύη ταχέως, χάριν της Αδής και της πα-
τριδος, ο έλεεκτός οδός 'Αλδανός.

Κι' ο Θεός λυπήθηκε τις έφημερίδες, λυπήθηκε και το λαό, και έκανε
τη χάρι του, και ο Τσελπένης έσηκώθηκε.
Κάποιο κατάπλασμα από καλαμποκάλευρο, που το είχαν γιά να του
το βάσουν στην κοιλιά, με κόκκινο πιπέρι, τό...έφαγε και συνήλθε !
'Αλλά δεν είχε πλέον όρεξη, δεν είχε πια κοράγιο.
'Ηταν πλέον αδύνατος οάν τη σκιά. Τώρα το πανταλόνι του έχο-
τανε πλατύ και μπορούσε να περπατά έλευθερώς και να κάθεται σ' αν-
ωροπόδι. Τράβηξε λοιπόν κατά τόν ξάδερφο, τόν Σαλή - Προέντζα -
Μπουόρδα. Τόν βρήκε μέσα σό τοιούτες και γλυκίσματα ένα σωρό.
—'Ελα να φας και ού λιγάκι, ξάδερφε, τού ελτε. Μας στείλαν σή-
μερα πολλά, γιατί έχομε και Μπαϊράμι. Το λημονήσες ;
—Δεν έχω πλέον, ξάδερφέ μου, όρεξη γιά τίποτε.
—Νά, πάρε λιγάκι απ' αυό τον μακαλαβά. Σέρεις ; Είνε πρώτης
τάξως. Γεμάτος με κοκκινάγια !...
—Μωρέ και με πράσσα να ήταν γεμάτος, δεν θέλω, ξάδερφε, να
φάω... Δεν μπορώ !... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΒΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1206)

πε σκυθρωπός, κρατώντας τη λύσσα του μπροστά στην ύπρε-
τρια.

Η Μερσεντές χλώμιασε άσφαινα και τόν άκολούθησε σιωπη-
λή στο σαλόνι. 'Ο σενιόρ 'Αλθαρές, θέβασε τώρα πώς είχε
μπροστά του μία ένοχη, της φώναξε άγρια :

—Γιατί χλώμιασες ; Γιατί ;...

'Εκείνη, άρχισε να τρέμη κι' άσυναίσθητα έφερε το χέρι της
στο στήθος της γιά να κρύψη καλύτερα ένα γράμμα... 'Ο σε-
νιόρ 'Αλθαρές, έξω φρενών από τη ζήλεια του, δεν θέλησε να
πει.θ από καμιά άλλη απόδειξη. 'Εκείνο το γράμμα είχε
προδώσει τις απόψεις της. Κι' ούρλιάζοντας σάν θηρίο, την άρ-
πάξε από το λαιμό και την έφειξε με δύναμη, ώπου ένοιωσε το
σώμα της άμωρφης Μερσεντές να παραλύη μέσα στά ματωμένα
χέρια του... 'Επειτα, άρρησε το πτώμα να κυλίση πάνω στο πά-
τωμα ; κι' έσκυψε άνασαινώντας θραεία και πήρε από το στήθος
της άμωρφης νεκρής το ένοχο γράμμα.

'Ο σενιόρ 'Αλθαρές τότε, με τά μάτια γουρλωμένα από τη
φρίκη, διάβασε τα έξης :

«Σενιόρε, το άπόγευμα θά σάς πείλω τη βέρα σας. Κώλψησε το
ράγισμα προσεχτικά κι' έτσι ο σείνός σας δεν θά καταλάβη τίποτε.
Π.ρεξέ, χρυσόχοος.

'Ο σενιόρ 'Αλθαρές τότε κατάλαβε γιατί είχε χλωμίσει ή
γυναίκα του, κα ήταν πια άργά. Την είχε πείσει με τά ίδια του
τά χέρια !...

Μά τί κομικό ποό ήταν εκείνο το γράμμα ! Τί κομικό !... 'Ο
σενιόρ 'Αλθαρές έξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο, παράφωνο, άτε-
λειώτο, γέλιο τρελλό.

'Η εαφνική αποκάλυψη της αλήθειας τόν έκανε να χάση τά
λογικά του. Καί σήμερα, όπως σάς είπα, θρίσκειται στο φρενο-
κομείο της 'Αγίας 'Αννας, λίγο πιο έξω απ' τη Μαδρίτη.

ΜΑΝΟΥΕΛ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1230)

—Μή μ' άγγίζετε !... Δεν βλέπετε λοιπόν πως είμαι ένας καταδικα-
σμένος ; 'Εδώ και λίγες μέρες δραπέτευσα από το λεπροκομείο του
Σάν Πάμπλο... Είνε μά άτ.λειστη ιστορία ή ζωή μου. Δεν έχω τώρα
καιρό να σάς διηγηθώ. Ξέρω πώς με κυνηγούν γιά να με πιά-
σουν. Μά έγώ έλπίζω να φτάσω γρήγορα στη Λίμα. Έχω να κανο-
νίσω κάτι λογαριασμούς με τόν καλύτερο φίλο μου που έγινε και φί-
λος της άμωρφης γυναίκας μου. Κι' ώστόσο μου είχε δοκιστή πώς
θά την σεβόταν και θά την προσπάτενε... 'Εκαράχο, μου κάνετε μία
χάρι ; Δανείστε μου ένα περιστόφο...

«Κι' έγώ τότε, δίχως να μπορώ να προφέρω λέξη, έδωσα στόν άν-
θρωπο που μου είχε σώσει τη ζωή, το περιστόφο μου, άν καί ήξερα
τί το ήθελε... 'Ο λεπρός τότε έκανε ν' ανοίξη τά χέρια του γιά να
μ' άγκαλιάση από τά χερά του, μα γρήγορα τά ξανάκλεισε με ένα
στεναγμό πίκρας και με μία βραχνή και ραγισμένη φωνή μου είπε :

— Εύχαριστώ, «Καράχο»... Αυτή είνε ή μόνη χάρι που δεν την
κινείται κανείς...
Και χάθηκε πάλι μέσα στο σκοτάδι του παρθένου δάσους.
'Ο Πιέρο Μαυρά ήπε ακόμη ένα σούσαν καί ύστερα έπρόσθεσε :
— 'Από τότε δεν ξανάκουσα να γίνεται λόγος γι' αυτό το λεπρό...
Μά έχω πάντα ένα βάρος στη συνείδησή μου, γιατί τοδώσα το πι-
στόλι. Και γι' αυτό πίνω τόσο άλκοόλ... Γιά να ξεχάσω !...
ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1219)

τρομαγμένος. 'Ο νεκρός ήταν...ό μυστηριώδης κύριος, με τόν όποιον
είχα κουνεντιάσει το βράδυ της προηγούμενης ήμέρας !...

Και τότε κατάλαβα γιά ή το πρόσωπο εκείνο που ήταν γνωστό !...

Κρύος ιδρώς με περιέλουσε.
—Από τί πέθανε ; ρώτησε μία κυρία, ποδλαίγει, καθισμένη κοντά
στο φέρετρό.

—'Από κακοήθη πυρετό... 'Όλη τη βδομάδα ή αν άνασθητος σιό
κρεβάτι... Συγχωρήθηκε χ θ έ σ τ ο μεσημέρι !...

—Χτες το μεσημέρι !... φώναζε. Δεν είνε δυνατόν αυτό, άφοι χ θ έ σ
τό β ρ ά δ υ τόν είλα ;... Ένα τραπέζι και κουνεντιάσαμε μαζί τσος ώ-
ρες !...

'Η κυρία με κούταξε τρομαγμένη, σάν να είχε μπροστά της έναν
τρελλό.

Και ή αλήθεια είνε δ-ι ένοιωθα το μυαλό μου να σαλεύει !...
Είχα κουνεντιάσει λοιπόν με το φάντασμα του 'Οστέαν ;

ΙΒΑΝ ΚΟΥΠΡΙΝ

ΟΙ «ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ»

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1242)

αίματος, γιατί τά παιδιά που έκαναν θά τά βάρανε μία τρομερή κλη-
ρονομική και θά γινότανσαν δυοταχιμένα. Τού άντερε με μάλιστα
την περίπτωση του Τσαρέιτς, που έπασσε από τη φοβερή αμοφιλία.

Κι' έτσι ο Λαγκρό άναγκάσθηκε να χωρήη από την άνατημένη
του γυναίκα, μα δεν έπαυε να τη λατρεύη και να υποφέρει από το
χωρισμό της.

'Ότ'όσο ή μετάγγις του αίματος είνε μία από τίς πιο ήρωικές
πράξεις του ανθρώπου. Κόιμα μόνον δι κι' αυτήν, στην έποχή μας,
άρχισαν να την έμπορεύονται. Κι' έτσι, με λίγα λεφτά, μπορείτε να
άγοράσετε δυο αίμα θέλετε. Οι «έμποροι του αίματος» είνε πρόθυμοι
να σάς το πουλήσουν και μάλιστα σέ τιμή είκοσι...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1205)

άφήσουν πίσω μοναχό του, πώς έτσι θά τώθελε κι' αυτός. Το
βίιο κάνουν ή γυναίκες με την Χάιδω. Πάντα κούταζαν να φεύ-
γουμε με τρόπο, να την άφηνουμε μονάχη, άμα ήταν κάπου έ-
κεί κοντά ο Φώτος. 'Ετσι το χωριό φαίνονταν να ξερι κάτι που
οί ίδιοι δεν είχαν άκόμα ξεχωρίσει. 'Ο Φώτος άκουσε κάποια
φορά έλαφρές περπατήσεις μπροστά του, σ' ένα μικρό γόρσιμα
τού δρόμου, που σκέπαζαν πυκνοί όρνιοι.

—Χάιδω, έσύ 'σαι ; φώναξε.

—Ναί, άπελογήθη μία γλυκειά, μα δυνατή και σταθερή φωνή
σάν άνορισά.

—Στάσου να πάμε ανάμια ! Ξαναπεί το Φώτος.

Τ' άλλαφρά πατήματα άράλιναν μπροστά κι' άνάμεσα από
τά έλλαφρά πρόβαλε ή μορφή της νέας, φωτισμένη μ' ένα χαμό-
γελο παράδεινο, γεμάτο άθελη πρόκληση μα και σκληρή από
τά πλιν άπόκρισι σ' εκείνον που θά ξεγελούσε ή πρόκλησή της.

—'Ητανε σά να τοδλεγε : «Έδώ είμαι. Τί με θέλεις ;»

(Άκούσθε !)